

MESE

Élt egyszer egy költő, akinek nem volt sem felesége, sem gyermeke, így aztán többnyire az erdőben kóborolt, s dalolta egyre szomorúbb verseit.

Ült a természet lágy ölén, mozdulatlan arcán a keserű fintor. Lombzuhogás és messzi madárhangok szűrődtek a csenden át. Megpengette lantja húrjait, s egy rögtönzött dalban öntötte ki a szívét.

Elmúlt időkről énekelt, csodálatos nyári éjszakákról, a lányról, akivel boldog-édes órákat töltött ebben az erdőben... Bánattól zavaros volt a dal, a dallam bukdácsoló a szöveg után, bukdácsoló, nem suhant.

Aztán elszunnyadt, s álmában újra megjelent a szépségesen szép asszony. Alakja kivált a fényből, ruháján színes pillangók ringatóztak. Amikor olyan közel volt már, hogy érezni lehetett bőre illatát, áthúzta fején a suhogó leplet, s a költőre dobta. Ő izgalomtól remegve le akarta tépni fejről, ám még inkább belegabalyodott; arra gondolt, hogy álmodik, itt az idő, fel kellene ébredni, nem bírta kinyitni a szemét. Úgy érezte, mintha valami szivacsban: szétárad benne a sötétség, vagyis elfolyik lassan minden fény.

Évek múltak el...

A költő mellkasa megrepedt, föld hullott a bordák közé, *rossz, savanyú, szürke föld*, gyom törte át az inget, a lábak elmálltak, a csontokból velő szivárgott s tűnt el, pókhálószerűen megtört a homlok. Ahol valamikor a költő ült a természet lágy ölén, különös *sárga* virágok fűrták át a szikes kérget.

Egyszer egy lány átnézett az ablakon; egyszerre látta szépségesen szép tükörképét s az epedő ifjú daliát. Az ifjú az erdőbe hívta, szerelmes dalokat sugdosott fülébe, falánkul arra kérte, legyen az övé.

Lehajló lomb alatt ült a lány, arcán inkább a csalódottság, mint a gyönyör könnyei; a fiú ezt nem vette észre; letépett egy sárga virágot, s kicsit hetykén a lány hajába tűzte.

Otthon a lány megállt a tükör előtt, belenézett: a fiú idegen arca nézett onnan rá. Reszkető indulattal kitepte

hajából a virágot, a tükör tér-telen terébe dobta. Elűnt, mi volt: a múlt. A virág sárga szirmai mintha égtek volna, ujjaiban sokáig érezte a tompa fájdalmat.

A lány a költő erdőben fogant gyermeke volt, a lány, aki így, ebben az egyetlen, fád érintésben találkozott sosem látott apjával.